

Plastic leven

De stem vertelt dat overlevenden op te delen zijn in twee groepen: zij die niet dood zijn en zij die leven. De eerste groep kenmerkt zich door plastic...PLASTIC. Alsof er geen kloktijd en afstand bestaan komt een herinnering tot leven. In ons ouderlijk huis lag er over de houten eettafel eerst een molton, vervolgens een tafelkleed en daaroverheen doorzichtig plastic. Over dat plastic lag, bij de drie dagelijkse maaltijden, nog een tafelkleed met daarop placemats. En dat was bepaald niet het enige plastic in huis.

Plastic. Zij die niet dood zijn. Zij die het leven niet hebben kunnen omarmen. De stem legt uit dat het plastic over de meubels werd gelegd ter bescherming opdat ze niet zouden slijten. Na doorgemaakt oorlogstrauma een begrijpelijke reactie. Het prachtige, ongeschonden, hout van de tafel zag ik, voor zover ik me kan herinneren, voor het eerst bij het leegruimen van ons ouderlijk huis.

Een interessante vraag is wat maakt dat de één het pad bewandeld van een plastic leven en de ander een levend leven. Het lijkt me goed hier geen oordeel over te hebben of het één boven het ander te stellen. Gevoelsmatig had mijn moeder in huis, in het gezinsleven, meer een plastic leven. In haar tuinwerk en functies of rollen buitenshuis kwam ze tot leven.

Het waardevolle van boeken en online lezingen is dat we in onze eigen vertrouwde omgeving, op ons eigen tempo, de woorden tot ons kunnen nemen. Ze fungeren als richtingwijzers op het pad naar leven. Door te oefenen om in het 'nu' te leven worden de massieve schillen van ingesleten overlevingspatronen geleidelijk meer fluïde. Een psychiater gaf de tip om, elke nieuwe dag, onze zintuigen te voeden zoals bij ons past of goed voor ons is. Dit alles kan bijdragen om thuis te komen. Thuis bij onszelf. Het maakt dat we ons thuis gaan voelen in liefde, vrede en mooie dingen doen voor een ander.

